

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. december 23-án, ádvent 4. vasárnapján.

Textus: Zsidókhoz írt levél 12. rész 25. verse: „Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól! Mert ha azok nem menekültek meg, akik elutasították azt, aki a földön adott kijelentést, mennyivel kevésbé menekülünk meg mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyből szól hozzánk.”

Kedves Testvéreim!

Ádvent negyedik vasárnapján a karácsonyi, lelki készülődés célegyenesében vagyunk. Minden rendelkezésünkre áll már ahhoz, hogy a családi körben is, és a gyülekezetben is a leginkább megfelelő módon ünnepeljünk meg azt, hogy a mi Istenünk eljött közénk, hogy Jézus Krisztus megszületett Betlehemben. Olyan jó azt érezni, hogy a lelkünkben már teljes békesség van, hogy mindenkivel igyekeztük elrendezni azt, ami elrendezetlen, hogy valóban áthatja minden napunkat, sőt minden pillanatunkat a megszületett Megváltó lelkesége. Az is jó érzés, hogy a külső dolgokkal is elkészültünk, és már tényleg csak arra kell koncentrálnunk, hogy a karácsonyunkat megfelelő lelkületben ünnepeljünk. Remélem, hogy az eddig elmondottak mindenkire nézve igazak, akik ma itt vagyunk. Vagy mégsem?

Kedves Testvéreim, lelki készenlét, lelki jelenlét nélkül semmi értelme ünnepelni. Enélkül ezek a napok csak még jobban leszívnak, anélkül, hogy bármit adnának; csak még inkább az üresség érzetét keltik, anélkül, hogy bármivel is feltöltekeznenek. Pedig mit is mondanak a karácsonyi énekek? Ez az ünnepek-ünnepe. Nincs is ennél szebb ünnepünk. Ilyenkor angyalok szállnak le minden házba, és adnak erőt, békességet mindenkinek. Tényleg eljutottunk már ideig?

A mai napi igeszakaszunk nem véletlenül figyelmeztet. „Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól”. A legteljesebben, a leginkább érthető módon ugyanis karácsonykor szólalt meg a mi Urunk. A megszületett gyermekben érthetővé és kézzelfoghatóvá tette magát. Őt azonban ne utasítsuk el.

Nagyon szomorúan látom azt, hogy sokak számára a karácsony teljesen kiüresedett ünnep. Nincsen semmi, ami értelmet adna neki, hiszen a család kiröpült, esetleg messze élnek a gyerekek és az unokák. Már nincsen kedv és hangulat arra, hogy a lakást kidíszítsék, hogy a mindennapok megszokott és megkopott taposómalmából kilépjenek. Minden megy ugyanúgy, mint addig, ami pedig még inkább jelzi, hogy nagy baj van. Sokak számára a karácsonyi ünnep a legfájóbb, legkeservesebb, legnehezebb időszak. Ezért vegyük nagyon komolyan: „Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól”.

Az ünnep nem rólunk szól, és nem értünk van. Az ünnep nem körülöttünk forog. Mindaddig, amíg ezt nem így gondoljuk, addig semmi más nem marad a karácsony után, mint iszonyatos hiányérzet. Fel is tesszük a kérdést, sokszor csak magunkban, néha pedig hangosan is: nem mehetne minden napunk így tovább, mint karácsonykor? Viszont ha az ünnep arról szól, akit igazán ünnepelünk, Jézus Krisztusról, a Megváltóról, akkor sem az ünnep alatt, sem az ünnep után nem lesz hiányérzet. Jézus betölti az ünnepet, és betölti a hétköznapiakat is. Ővele együtt válik teljessé minden napunk. Ha Ő szólít meg minket, akkor meghallhatjuk azt, ami a legfontosabb, hiszen mindez nem földi, hanem mennyei. Ővele együtt, pedig az ádventi készülődés is teljessé válik.

„Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól”. Mi az, ami megjelent Jézus Krisztusban? A világosság. Azt hallottuk, hogy Jézus bizonyosságot tett és elmondta, hogy „én vagyok a világ világossága”. Az a világosság, ami megvilágosít minden embert, és aki az Ő fényében jár, az soha nem jár sötétségben. Ez a fény szólít minket, és ez az, amit nem szabad elutasítanunk. Óriási ígéret, elképesztően nagy esemény. Jézussal együtt nincsen sötétség. Természetesen lehet, hogy bizonyos dolgok beárnyékolják az életünket. Lehet, hogy talán felhők takarják el a napot. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy ne lenne fény, ne lenne világosság. Sőt, hogyha árnyék van, ha a felhőn keresztül is látszik a nap, éppen azt bizonyítja, hogy ott van a fényesség.

Amikor ugyanis Jézust elutasítjuk, akkor nem teszünk mást, mint elzavarjuk a napot a lelkünkől. Kicsit gondolkozzunk el azon, hogy mivel járna a Nap kiiktatása a földi világra nézve. Pár nap alatt minden kihűlné, megfagyna, tönkremenne, elpusztulna. Amikor elfogyna a tüzelő, akkor az emberek sem tudnának tovább élni. Talán még a tenger mélyén lévő élőlények lennének azok, amelyek a legtávolabbi megmaradnának, hiszen az ő életükben nem változna meg semmi. Egyébként a nap melege és fénye nélkül nem lenne élet a földön.

Lelkileg nézve, hogyha elutasítjuk Krisztust, magyarul nem vele ünnepelünk, nem vele készülünk, és nem vele éljük a hétköznapiakat, akkor megdermesztjük a lelkünket. Előbb-utóbb ki fog halni belőle minden jó érzés, minden kedvesség, minden figyelem. Természetesen úgy is lehet élni, de akkor rengeteg lelki gazdagságtól, örömtől fosztjuk meg saját magunkat. Nem olyan régen mesélte el nekem egy gyülekezeti tagunk,

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. december 23-án, ádvent 4. vasárnapján.

hogy amikor éppen sem családtagok, sem barátok nem tudtak valakinek segíteni, és ő segített, mert a szomszédja volt, akkor annak milyen hatása lett. Egészen megdöbbenően eszmélt rá ez az ember, akinek segítettek, hogy ő még nem gondolt soha másra. Mindig csak a saját családjára, a saját közegére gondolt csak. Mennyi öröm és mennyi szeretetet szorult ki így az életéből.

Amikor Jézust elutasítjuk, akkor vele együtt elutasítunk mindent, ami mennyei. Ő ugyanis nem azt hozta el nekünk, amit amúgy is megtalálunk itt a földön, hanem azt, amit máshonnan nem kaphatunk meg. Jézus a mennyből jött el, hogy behozza a mi világunkba a világosságot, azzal együtt pedig a lelkek melegségét, derűjét, boldogságát.

Nem véletlenül mondjuk azt, hogy Jézus a világ világossága. Nem véletlenül hasonlítjuk ezt a fényt a Naphoz. A Nap fénye, melege ugyanis nem a mienk. Ezt a földről nem tudjuk irányítani. Nem tudjuk elérni, hogy mikor érkezzen, vagy mikor ne érkezzen a földre. Nem rendelkezünk hozzá kapcsolóval. Folyamatosan működik, folyamatosan ontja az energiát földünk felé. Hasonlóan van ez a mi Urunk Jézus Krisztussal is. Tőle folyamatosan érkezik az energia, vagyis az áldás, az öröm és a boldogság. Vigyázzatok, hogy Őt el ne utasítsátok, hiszen Ő a mennyből szól hozzánk!

Tudom, hogy nem egyszerű minden napon Hozzá fordulni. Tudom, hogy nem könnyű mindig rá figyelni. De vajon kihagynánk-e a reggelit, ebédet és vacsorát, meg minden étkezést napokon keresztül, mondván, hogy meg vagyunk anélkül is. Kihagynánk-e a fürdést évtizedeken keresztül, mondván, hogy lehet élni anélkül is. Mégis kihagyjuk a napunkból, a napirendünkben a világ világossága felé fordulást, hogy Ő mennyei fényével világosítsa meg minket.

Van egy nagyon kedves kis történet, amit már elmondtam itt a gyülekezet közösségében is, de felelevenítem ismét, hiszen nagyon illik ennek az igének az üzenetéhez. Valahol Afrikában volt egy gyülekezet. Ennek a lelkésze arra lett figyelmes, hogy az egyik bennszülött gyülekezeti tag az istentiszteleteket követően ott marad még 15-20 percig a padjában. Így történt ez egy vasárnap, aztán a következőn, aztán még sokszor. Egy idő elteltével a lelkészt annyira izgatta már, hogy miért ül ott ez az ember, hogy megkérdezte: miért marad még itt az istentiszteletek után? Mire a bennszülött ezt válaszolta: tudja, ilyenkor napoztatom a lelkemet.

Milyen nagy szüksége van az életünknek, hogy a borús, kicsit borongós téli napokon, akkor, amikor az éjszaka jóval hosszabb, mint a nappal, akkor, amikor készülünk a legnagyobb ünnepre, akkor megmelegítsük, fénnel megtöltsük, napoztassuk a lelkünket. Ehhez pedig semmi másra nincs szükség, csak arra, hogy meghalljuk annak a szavát, aki szól hozzánk, aki világosságával betölti az életünket. Kérjük hát Őt az ének szavaival: „Szólj, szólj, én Istenem! - szól hangodból a jószág. A lelkem megfeszül, s a hallásban segít, És szódban megílelem az örökkévalóság Jó édességeit, jó édességeit.” (512. dicséret 5 vsz.)

Ámen!